

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **A. C., s. r. o., IČO X**
sídlem P. 843/4, X B.
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti

žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2017, č. j. KUOK 96174/2017, ve věci
přestupku,

takto:

I. Rozhodnutí Městského úřadu Šternberk ze dne 23. 5. 2017, č. j. MEST 77535/2017,
ve znění opravného usnesení ze dne 13. 7. 2017, č. j. MEST 100147/2017, a rozhodnutí
Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 27. 9. 2017, č. j. KUOK 96174/2017, **se zrušují**
a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do 30
dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem
Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně napadla žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2017, č. j. KUOK 96174/2017, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Šternberk (dále jen „městský úřad“) ze dne 23. 5. 2017, č. j. MEST 77535/2017, ve znění opravného usnesení ze dne 13. 7. 2017, č. j. MEST 100147/2017.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

2. Tímto rozhodnutím městský úřad uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku (dříve správního deliktu) podle § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2017.
3. Přestupku se žalobkyně dopustila tím, že jako provozovatelka motorového vozidla registrační značky X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, protože dne 27. 6. 2016 v 5.20 h nezjištěný řidič v obci Šternberk na ulici Olomoucká, směr centrum, detektor 1, porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h. Tomuto vozidlu byla naměřena prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy rychlost jízdy 85 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h byla nejnižší rychlost jízdy vozidla 82 km/h, což je o 32 km/h více, než je nejvyšší dovolená rychlost. Tím se nezjištěný řidič dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu. Žalobkyni městský úřad uložil pokutu 2 500 Kč.
4. Žalobkyně v **žalobě** namítala nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, nezákonnou absenci společného řízení, vady výroku, protiústavnost § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a další vady.
5. Žalobkyně namítala, že správní orgány se měly zabývat tím, zda rychloměr byl automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy a zda o něm městská policie zveřejnila informace podle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku; dále tím, zda byl měřený úsek osazen dopravními značkami IP 31a a IP 31b; tím, zda nešlo o skryté měření rychlosti - *a contrario* pravomoc policie podle § 158d zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku; zda přestupek byl spáchán v obci a zda toto bylo prokázáno; zda šlo o zastavěné území; zda byl rychlostní limit nastaven smysluplně a zda nešlo o generování zisku na uložených pokutách a nešlo o jednání *ultra vires*; zda měření proběhlo podle § 79a zákona o silničním provozu a úsek byl schválen Policií ČR; zda je fotografie dostatečným podkladem pro rozhodnutí; zda přestupek měl za následek dopravní nehodu; zda byla naplněna materiální stránka přestupku, zda byla tato úvaha odůvodněna, zda nešlo o šablonovité rozhodnutí a zda byl odůvodněn odečet odchylky.
6. Žalobkyně namítla, že stejných deliktů se dopustila ve dnech 4. 3. 2016 (k důkazu navrhla žalobkyně soudní spis zn. 72 A 51/2017) a 20. 12. 2016 (k důkazu navrhla žalobkyně správní spis zn. OVV 311/2017), proto mělo být provedeno společné řízení a užita absorpční zásada a nedošlo by k násobení pokuty a náhrady nákladů správního řízení.
7. Vady výroku žalobkyně spatřovala v tom, že výrok rozhodnutí městského úřadu neobsahoval všechna ustanovení, podle kterých rozhodoval, zejména § 18 odst. 4, § 125e odst. 2, § 125f odst. 2 písm. b) a c) zákona o silničním provozu, dále typ rychloměru, a naopak městský úřad nebyl oprávněn konstatovat, že došlo ke spáchání přestupku. Městský úřad neměl pravomoc omezit žalobkyni v placení pokuty jen na možnost převodem na účet a v hotovosti. Na místě označenými body GPS byl začátek či konec měřeného úseku a zde mohl jet řidič rychlostí nižší než 50 km/h. Navíc byla měřena úseková, nikoli okamžitá rychlost.

8. Protiústavnost § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu spatřovala žalobkyně v konstrukci objektivní odpovědnosti a přenášení odpovědnosti z pachatele přestupku na provozovatele vozidla.
9. Jiné vady spatřovala žalobkyně v tom, že jde o diskriminaci, neboť správní orgány nestíhají řidiče motocyklů a zahraniční provozovatele, že správní orgány neuvedly správně znění právních předpisů, správní orgány nezohlednily novou příznivější právní úpravu a neprovedly řádně dokazování smlouvami o nájmu rychloměru.
10. V bodě 49 žaloby žalobkyně namítla participaci soukromého vlastníka rychloměru, protože je placen nikoli za počet měření, ale za počet oznámených přestupků. Proto je jeho zájem na zjištění co nejvíce přestupků ještě vyšší než dříve. Dodatky ke smlouvě o pronájmu rychloměru nedošlo k žádné zásadní změně.
11. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že k absenci společného řízení se nemůže vyjádřit, protože nemá k tomuto řízení k dispozici spis, ovšem uvedl, že absence společného řízení není vadou společného řízení, pokud je dodržena absorpční zásada při ukládání pokuty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62). Další námitky byly spíše polemikou a subjektivními názory, nikoli námitkami ve smyslu tohoto slova. Přitom žalovaný odkázal na Slovník spisovné češtiny pro školu a veřejnost, Academia, Praha 2011. Žalovaný položil otázku, proč tyto námitky nevznesla žalobkyně již ve správním řízení. Pak by na ně mohl reagovat. Odvolání bylo blanketní. Snahou žalobkyně bylo zpochybnit pokud možno vše, a to prostřednictvím obecných tvrzení. Zjevně se jedná o procesní strategii, kterou lze dovodit z celého průběhu správního řízení. Tato strategie by neměla jít k tíži žalovaného. Pokud bude taková strategie ze strany soudů akceptována, bude správní řízení pouhým formálním schraňováním podkladů a dokazování se přesune před krajské soudy, což zajisté nebylo záměrem zákonodárce. Žalovaný poukázal na obdobné užití procesní strategie ve věcech sp. zn. 72 A 44/2017, 72 A 49/2017, 72 A 50/2017, 72 A 56/2017, 72 A 52/2017, 72 A 58/2017. Touto strategií dochází k tomu, že jsou z přestupkového řízení správní orgány de facto „vyšachovány“.
12. V replice poukázala žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 As 107/2018-36, citovaný v tomto rozsudku v bodě 17 a násl.
13. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 27. 9. 2017.
14. Ze **správního spisu** soud zjistil spáchání přestupku tak, jak je uvedeno v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku. Měření rychlosti město provedlo rychloměrem, který mělo v pronájmu od M&T s. r. o.
15. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
16. Jako opodstatněnou shledal soud žalobní námitku nezákonné participace soukromého subjektu na měření rychlosti, uvedenou v bodě 49 žaloby.
17. Podle § 79a zákona o silničním provozu je *za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.*

18. V právní otázce zákonnosti dokazování v případech, kdy měření rychlosti město Šternberk provádělo na základě smlouvy o pronájmu rychloměru, uzavřené mezi městem a M&T s. r. o., se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 As 107/2018-36, a uvedl, že instalaci a nastavení stacionárních měřicích zařízení, jakož i údržbu software a hardware těchto zařízení, které jinak užívá obecní policie, mohou provádět třetí osoby. Není však přípustné, aby takováto třetí osoba měla jakýkoliv hmotný zájem na výsledcích měření stacionárního zařízení (§ 79a zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu).
19. V daném případě zájem pronajímatelky na výsledcích měření vyplýval z toho, že kromě částky 99 100 Kč za měsíční nájem zařízení jí podle smlouvy náleželo 65 Kč za každý zaznamenaný přestupek. Podle informace ze dne 19. 3. 2018 poskytnuté podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném ke dni poskytnutí informace, městem advokátu žalobkyně ve věci posuzované Nejvyšším správním soudem, činily částky uhrazené městem soukromé pronajímatelce miliony Kč ročně (přesná citace např. v rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 72 A 32/2017).
20. Měření tak proběhlo nezákonným způsobem, protože vzbuzovalo důvodné pochybnosti o objektivitě celého přestupkového procesu a zákonnosti získaných důkazů. Skutkový stav je však třeba zjistit tak, aby o něm důvodné pochybnosti nebyly (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku).
21. Podle § 51 odst. 1 věty první správního řádu *k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy.*
22. V daném případě však záznam z rychloměru byl proveden nezákonným způsobem (v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu a § 3 správního řádu a zásadou legality).
23. Nejvyšší správní soud v odkazované věci zrušil rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí městského úřadu. Z tohoto zrušujícího výroku a odůvodnění citovaného rozsudku se podává, že Nejvyšší správní soud shledal absolutní procesní neúčinnost důkazu – měření rychlosti zjištěné ze záznamu z rychloměru. A jiný důkaz o překročení nejvyšší dovolené rychlosti zde nebyl.
24. Stejně je tomu tak i v posuzovaném případě. Proto zdejší soud posoudil klíčový a jediný důkaz o přestupku jako nezákonný a obě napadená rozhodnutí rovněž zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
25. Za dané situace soud neprováděl další dokazování a shledává rovněž jako nadbytečné vyjadřovat se k dalším námitkám žalobkyně, protože by to na závěru soudu ve věci o zákonnosti provedeného měření již nemohlo nic změnit. Správní rozhodnutí byla vystavěna na vadném skutkovém zjištění – nezákonně získaném důkazu.
26. Správní orgány obou stupňů posoudily spornou právní otázku nesprávně a soud obě napadená rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný shora podaným právním výkladem podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.
27. Úspěšné žalobkyni v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. soud přiznal odměnu za zastupování, spočívající v odměně za dva úkony právní služby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni vydání

rozsudku, za převzetí věci a podání žaloby 2 x 3 100 Kč. Repliku soud nevyžadoval, nebyla účelná a nepřinesla nic nového. Ke každému úkonu přiznal soud paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč, tj. celkem 600 Kč. Celková částka náhrady nákladů soudního řízení činí 6 800 Kč. Náhrada uhrazeného soudního poplatku činí 3 000 Kč. Celková částka nákladů řízení činí 9 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení.

Olomouc 1. února 2019

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně